

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/27/2019
Identifikačné číslo spisu:	2114218859
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:2114218859.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava, so sídlom v Trnave, V. Clementisa 24/A, proti žalovanému Tate & Lyle Boleraz, s. r. o., so sídlom v Bolerázi, zastúpeného JUDr. Laurou Bíróovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Klincová 37/B, o 7 148,60 eur, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 14 C 191/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 22. mája 2018 sp. zn. 26 Co 141/2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 22. mája 2018 sp. zn. 26 Co 141/2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ď a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom z 30. marca 2017 č. k. 14 C 191/2014-448 I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 5 361,45 eur, II. vo zvyšku žalobu zamietol, III. nepriznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, IV. priznal znaleckému ústavu Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline voči žalovanej nárok na zaplatenie znalečného v rozsahu 75 % a V. priznal tomuto znaleckému ústavu zvyšných 25 % znalečného voči žalobkyni. Vykonaným dokazovaním mal preukázať, že Branislav Varga na základe pracovnej zmluvy z 1. apríla 1996 vykonával u žalovaného funkciu vedúceho zmeny a zmenového majstra. Tento zamestnanec bol vedúcim zamestnancom, ktorého úlohou bolo kontrolovať prácu podriadených zamestnancov. Tento zamestnanec bol 6. decembra 2012 spolu s ďalšími zamestnancami poverený vykonať kontrolu tzv. rezínov. Pri tejto práci poškodený zamestnanec utrpel pracovný úraz pádom z dvojitého rebríka pri kontrole obsahu strednej bunky. Za obdobie od 16. septembra 2012 do 4. septembra 2013 mu boli vyplatené nemocenské dávky v celkovej výške 7 148,60 eur zo strany žalobkyne. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že príčinou vzniku pracovného úrazu bolo porušenie bezpečnostných predpisov tak zo strany žalovaného ako zamestnávateľa ako aj zo strany poškodeného zamestnanca. Uzavrel, že žalovaná ako zamestnávateľ porušila ustanovenie § 6 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, i/, j/ zákona č. 124/2006 Z.z. o ochrane a bezpečnosti práce, pretože v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci nevykonala potrebné opatrenia týkajúce sa práce pri výmene rezínu, nezlepšila pracovné podmienky na strednej bunke, nezistovala nebezpečenstvá hroziace zamestnancom pri obsluhu strednej bunky, nezabezpečila, aby pracovný postup neohrozoval bezpečnosť a zdravie zamestnancov, neurčila

bezpečný pracovný postup pri práci na strednej bunke, neurčila a nezabezpečila ochranné prostriedky, ktoré sa musia používať. V dôsledku toho sa zamestnancovi V. X. stal pracovný úraz. Poškodený zamestnanec zanedbal svoju povinnosť podľa § 12 ods. 2 písm. a/, c/ prvého bodu a písm. j/ zákona č. 124/2006 Z.z. v dôsledku čoho nesie spoluzodpovednosť na vzniknutom pracovnom úraze a toto spoluzavinenie bolo dôvodom čiastočnej liberácie zamestnávateľa za pracovný úraz podľa § 196 ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce. Súd prvej inštancie neakceptoval názor žalovaného, že poškodený zamestnanec bol vedúcim zamestnancom, nakoľko išlo o výrobného zamestnanca a nie vedúceho zamestnanca na úrovni manažmentu. Na základe toho dospel k záveru, že podiel zavinenia žalovaného na vzniknutom pracovnom úraze je 75 % a poškodeného zamestnanca 25 %.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 22. mája 2018 sp. zn. 26 Co 141/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti podľa § 387 C.s.p. ako vecne správny potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa domáhala svojho nároku na základe § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorého má sociálna poisťovňa voči tretím osobám právo na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatou dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania. Mieru zavinenia skúma súd, pričom prihliada aj na spoluzavinenie poškodeného. Uviedol, že v prejednávanej veci bol pokyn na vykonanie prác - čistenie rezínov v bunkách daný vedúcim sirupárne v e-maile z 15. júna 2011, pričom pracovný postup určený v tomto e-maile je nedostatočný a nemožno ho považovať za bezpečný v zmysle § 6 ods. 1 písm. i/ zákona č. 124/2006 Z.z. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že zamestnanec porušil predpisy na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci tým, že nedodrжал návod na použitie dvojitého rebrika. Samotné použitie dvojitého rebrika namiesto jednoduchého však zamestnancovi vyčítať nemožno, pretože použitie jednoduchého rebrika na klzkých stenách bunky by bolo takisto nebezpečné. Zavinenie zamestnanca hodnotil miernejšie vzhľadom na to, že takýmto spôsobom sa čistenie bunky vykonávalo dlhodobo. Uzavrel, že žalovaný ako zamestnávateľ zaviniť škodu v podobe výplaty dávok sociálneho poistenia poškodenému V. X., ktorý utrpel pracovný úraz a preto zodpovedá žalobkyni za vzniknutú škodu. Poškodený zamestnanec však spoluzaviniť tento úraz a preto súd prvej inštancie s ohľadom na mieru zavinenia správne ustálil pomer spoluzavinenia zamestnanca na 25 %. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorého prípustnosť aj dôvodnosť podľa obsahu vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 písm. b/ C.s.p. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa javí ako vnútorne rozporuplné, celkom nepresvedčivé a nedostatočné, čím bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý súdny proces a boli porušené zásady civilného sporového konania. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdmi v základnom konaní v otázke posúdenia miery zavinenia poškodeného zamestnanca v postavení vedúceho zamestnanca zamestnávateľa, ktorý porušil svojím zavinením právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a toto porušenie bolo jednou z príčin vzniku škody. Poukazoval na to, že je nesporné, že došlo k čiastočnému zbaveniu sa zodpovednosti žalovaného ako zamestnávateľa za škodu na pracovnom úraze, spornou však ostáva miera (podiel) zodpovednosti žalovanej ako zamestnávateľa a miera (podiel) zodpovednosti poškodeného zamestnanca, ktorý bol vedúcim zamestnancom zamestnávateľa. Zdôraznil, že o skutočnosti, že výkon práce nie je bezpečný poškodený zamestnanec ako vedúci zamestnanec žalovaného ako svojho zamestnávateľa neinformoval a neoznámene tejto skutočnosti vedúcim zamestnancom zodpovedným za tento stupeň riadenia znamenalo, že žalovaný o tom, že výkon práce nie je bezpečný vedieť nemohol. Z týchto dôvodov žalovaný po zadefinovaní otázky, ktorú podľa jeho presvedčenia dosiaľ odvolací súd nevyriešil, žiadal rozsudok odvolacieho súdu, spočívajúci na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.), zmeniť, resp. zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že súdy nižších inštancií správne skutkovo aj právne danú vec posúdili a správne sa vypořádali s mierou zavinenia a preto navrhla rozsudok odvolacieho súdu potvrdiť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je prípustné a súčasne tiež dôvodné.

6. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov, ako napr. právnej istoty, legitímneho očakávania, legality a pod., ktoré sú obsahom právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

8. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, pričom sa musí vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov abscentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu ich odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť (4 Cdo 102/2017). Pokiaľ takto odvolací súd postupoval aj v prejednávanej veci, dopustil sa svojvôle zakázanej preň v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a založil tým nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a v dôsledku toho aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho-ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu; len náležité, t. j. zákonom vyžadované spôsobom odôvodnené rozhodnutie naplnia - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce preň z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (I. ÚS 33/2012). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018).

9. V súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 393 ods. 2 C.s.p. musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu nižšej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 393 ods. 2 C.s.p., je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 420 písm. f/ C.s.p.), pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

10. Princíp dvojinstančnosti, ktorým sa riadi občianskosúdne konanie vyjadruje vzájomnú nadväznosť i prepojenosť odvolacieho konania s konaním uskutočneným pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného plynú zásadné medze v tom, že rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní musí predchádzať náležité konanie pred súdom prvej inštancie, pretože až jeho naplnením sa môže vytvoriť priestor pre účinné

uplatnenie účelu, ktorý zákon sleduje v prípade opravného (odvolacieho) konania. Účelom odvolacieho konania je náprava skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie, za predpokladu, že boli rozpoznateľne (zrozumiteľne) prezentované. K naplneniu tejto úlohy je potrebné najskôr zistiť ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav veci a ako ju právne posúdil, čo najspoláhlivejšie signalizuje (práve) odôvodnenie jeho rozhodnutia. Rozhodnutie a jeho odôvodnenie je základným a bezpodmienečným objektom prieskumnej činnosti vykonávanej súdom vyššieho stupňa. Výsledky prieskumnej činnosti sú vždy reakciou na správnosť a opodstatnenosť dôvodov preskúmaného rozhodnutia vo svetle uplatnených odvolacích námietok. To znamená, že preskúmané rozhodnutie musí spĺňať požiadavky zákona z hľadiska jeho odôvodnenosti (preskúmateľnosti) v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť dôvody jeho rozhodnutia. Myšlienkový postup súdu musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku.

11. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť rozhodnutia) súdneho rozhodnutia musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p.); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 338 C.s.p., ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 C.s.p.), ani na jeho zrušenie (§ 391 ods. 1 C.s.p.). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie podľa názoru dovolacieho súdu nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. a preto ho nemožno považovať za preskúmateľný. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci v rozsudku toto (podľa názoru dovolacieho súdu) nezodpovedá § 220 ods. 2 C.s.p. Závery vyslovené súdom prvej inštancie sú v odôvodnení rozsudku formulované protirečivo a vyznievajú zmätočne, čím sa nabudzuje dojem arbitrárneho rozhodovania, tým, že súd na jednej strane vyslovil, že poškodený ako vedúci zamestnanec čiastočne zodpovedá za pracovný úraz z dôvodu, že neriadil práce tak, aby bola dodržaná bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci, k čomu ako vedúci zamestnanec bol povinný, pretože jeho povinnosťou ako vedúceho zamestnanca bolo nielen dodržiavať bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci v záujme svojho zdravia, ale zaisťovať ich aj pre podriadených zamestnancov (bod 48 rozsudku), následne vyslovil, že poškodený zamestnanec bol zaradený na pozícii výrobného zamestnanca, nie na pozícii vedúceho zamestnanca na úrovni managementu a preto nemožno vzťahovať všetky povinnosti zamestnávateľa v oblasti BOZP na jeho osobu (bod 52 rozsudku). Súd je tak vo svojej rozhodnej právnej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení zjavne nekoherentný, zmätočný, jeho rozhodnutie preto nie je konzistentné a jeho argumenty nepodporujú presvedčivo definitívny (rozhodný) právny záver. Je tomu tak preto, že súd na jednej strane vychádzal zo skutočnosti, že poškodený je vedúcim zamestnancom zamestnávateľa, ktorý je povinný dodržiavať bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci a zaisťovať ich aj pre podriadených zamestnancov a na druhej strane konštatoval, že poškodený vedúcim zamestnancom zamestnávateľa nie je. Vychádzajúc z argumentácie súdu prvej inštancie je možné vyvodiť záver, že súd prvej inštancie za vedúcich zamestnancov zamestnávateľa považuje vedúcich zamestnancov na úrovni managementu.

13. V prejednávanej veci odvolací súd sa pri hodnotení skutkového stavu vyššie uvedenými skutočnosťami nezaoberal, napriek tomu, že boli žalovaným v odvolaní namietané. Pokiaľ odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil aj tieto žalovaným namietané skutočnosti, resp. dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť, odôvodnenie jeho rozhodnutia treba považovať za nedostatočne odôvodnené, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý proces a konanie zaťažil vadou v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

14. Nad rámec dovolacieho konania dovolací súd uvádza, že z hľadiska skutkového stavu bolo v prejednávanej veci zistené (správnosť skutkových zistení dovolateľ nenapadá), že V. X. na základe

pracovnej zmluvy z 1. apríla 1996 vykonával u žalovaného funkciu vedúceho zmeny a zmenového majstra. Tento zamestnanec bol poverený spolu s ďalšími zamestnancami vykonať kontrolu tzv. rezínov, pri ktorej utrpel pracovný úraz pádom z dvojitého rebríka pri kontrole obsahu strednej bunky. Za obdobie od 16. septembra 2012 do 4. septembra 2013 mu boli vyplatené nemocenské dávky v celkovej výške 7 148,60 eur zo strany žalobkyne.

15. Podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán; zamestnávateľ, ktorý je fyzická osoba, koná osobne. Namiesto nich môžu robiť právny úkony aj nimi poverení zamestnanci. Iní zamestnanci zamestnávateľa, najmä vedúci jeho organizačných útvarov, sú oprávnení ako orgány zamestnávateľa robiť v mene zamestnávateľa právne úkony vyplývajúce z ich funkcií určených organizačnými predpismi.

16. Podľa § 9 ods. 3 Zákonníka práce vedúci zamestnanci zamestnávateľa, ktorými sú jeho orgány (odsek 1), ako aj jeho ďalší zamestnanci, ktorí sú poverení vedením na jednotlivých stupňoch riadenia zamestnávateľa, sú oprávnení určovať a ukladať podriadeným zamestnancom zamestnávateľa pracovné úlohy, organizovať, riadiť a kontrolovať ich prácu a dávať im na ten účel záväzné pokyny.

17. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že vedúcim zamestnancom môže byť iba taký zamestnanec (orgán zamestnávateľa), ktorému je na základe poverenia zamestnávateľa podriadený najmenej jeden ďalší zamestnanec, ktorému je v rozsahu poverenia oprávnený priebežne a sústavne stanoviť a ukladať pracovné úlohy, organizovať, riadiť a kontrolovať jeho prácu a dávať mu k tomuto účelu záväzné pokyny. Pre vymedzenie pojmu vedúci zamestnanec teda nie je podstatné (určujúce), akým spôsobom je funkcia (pracovné miesto) formálne označená, či aké je v rámci zamestnávateľa jeho postavenie vo vzťahu k iným funkciám (pracovným miestam); rozhodujúce je iba to, či tomuto zamestnancovi sú podriadení zamestnanci, ktorým je oprávnený vydávať záväzné pokyny. Pretože vzťah nadriadenosti a podriadenosti nie je otázkou faktického stavu, ale otázkou právnou, je pre posúdenie postavenia zamestnanca z tohto hľadiska významné, či je tento stav nadriadenosti funkcie zastávanej zamestnancom iným funkciám konštituovaný právnym predpisom alebo vnútorným organizačným predpisom upravujúcim organizačnú štruktúru zamestnávateľa. Pri splnení tejto podmienky nie je právne postavenie vedúceho zamestnanca dotknuté ani v prípade, ak pracovné miesta, ktorú sú podľa organizačného predpisu (organizačného aktu riadenia) podriadené, fakticky nie sú obsadené. Samotné formálne označenie funkcie spôsobom, ktorý je vzhľadom k okolnostiam spôsobilý vyvolať predstavu, že zamestnanec patrí medzi vedúcich zamestnancov zamestnávateľa môže navonok posilniť prestíž dotknutého zamestnanca a jeho vážnosť vo vzťahu k ostatným zamestnancom. Je preto potrebné rozlišovať základné povinnosti zamestnanca a základné povinnosti vedúceho zamestnanca na úseku bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a v prípade porušenia týchto povinností posúdiť i mieru zavinenia, ktorá by v prípade vedúceho zamestnanca mohla byť vyššia.

18. Na základe uvedených skutočností dovolací súd dovolaniu žalovaného vyhovel, rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 449 ods. 1 a § 450 C.s.p.) s tým, že právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je preň záväzný (§ 455 C.s.p.).

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prevej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.